

Lidský hlas je nejdokonalejší hudební nástroj

Milá Stáňo, píše ti k tvým nedožitým devadesátinám a pevně věřím, že se k tobě můj dopis dostane. Mezi nebem a zemí se občas dějí zvláštní věci.

Stáňo, chtěla bych ti poděkovat za přátelství, které začalo v roce 1968, kdy jsem tě poprvé fotografovala v Jihočeském divadle. Ty u toho už sice nejsi, ale s tvou rodinou se přátelím pořád. Vztah, který se vytvořil mezi našimi rodinami, je vzácný, a ty jsi kmotrou mojí dcery Helenky. Chodili jsme k vám jako domů, prožívali společně všechny radosti i starosti, které život přinášel. Skvělé bylo, že jsme se na sebe mohli navzájem stoprocentně spolehnout. Vedli jsme nekonečné debaty o divadle, hudbě i politice. U toho se vařilo dobré jídlo, popíjelo moravské vínko, někdy i něco ostřejšího, a ty jsi naše hodování často zpestřila výborným moučnickem vlastní výroby. Přestože sedmdesátá a osmdesátá léta 20. století nebyla moc veselá, legrace jsme zažili dost. O to se často postaral Leon Slavník, který jak říkal, ač sólista bratislavské opery v důchodu, prodával zbytky svého hlasu Jihočeskému divadlu jako člen operního sboru. Vedly se velké diskuze o každé operní režii Jihočeského divadla. Když tvůj muž Jaroslav Ryšavý režíroval Rusalku, rozpoutala se u vás v jídelně velká debata, která trvala dlouho do noci. Leon měl velké výhrady a můj muž Standa Jaroslava hájil. Až později vyšlo najevo, že Standa Jaroslavovu Rusalku ještě neviděl, ale obhájcem byl výborným. Měl to v popisu práce. Byl právník.

Nezapomenutelné byli naše letní výlety na Lipno, kde měl chatu tvůj bratr Jaroslav Souček, barytonista, který svojí operní kariéru začínal v Jihočeském divadle a skončil v divadle Národním. Ty jsi bohužel takové štěstí neměla. Byla jsi dcerou kulaka a tvůj muž Jaroslav byl v padesátých letech tři roky ve vězení v Leopoldově jen proto, že nechal u sebe doma přespat svého spolužáka ze studií a ten druhý den emigroval do Švýcarska. Taková byla v české kotlině padesátá léta. V Národním divadle jsi mnohokrát hostovala, ale jeho dveře k trvalému angažmá ti bohužel byly uzavřeny až do konce tvé pěvecké kariéry i když tvoje pěvecké kvality byly mimořádné a zcela se vyrovnali tehdejšími sólistkám Národního divadla Márii Tauberové a Miladě Šubrtové.

Když jsem byla s tvými dcerami Hankou a Danielou 26. října 2013 ve Velimi, tvém rodišti, kde Klub rodáků a přátelé Velimi spolu s Obecním úřadem v rámci oslav 95. výročí založení ČR odhalovali pamětní desku TGM a pamětní desku pěvcům Stanislavě a Jaroslavovi Součkovým, měla jsem radost, že se na vaše operní umění nezapomíná.

Milá Stáňo, když poslouchám tvůj krásný soprán, bohužel už jen na CD, je mi smutno a zároveň mám radost, že jsem byla tak štědře obdarována tvým přátelstvím. Lidský hlas je nejdokonalejší hudební nástroj, když ho člověk ovládá. Ty jsi toho byla důkazem.